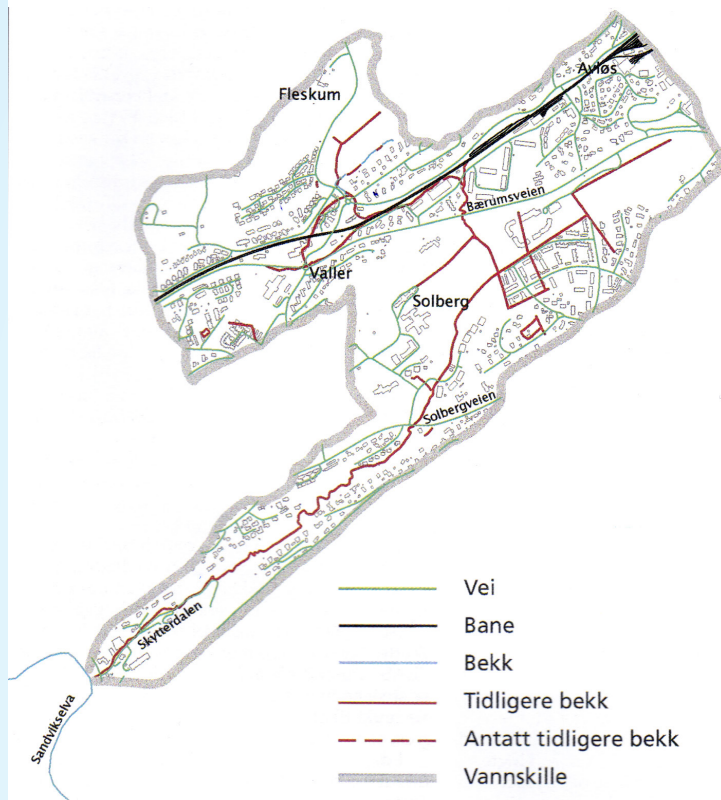

Solbergbekken

Lengde: 4 km

Nedbørsfelt: 2 km²

Gj.snittlig vannføring*: 40 l/s

* = før lukking/gjenåpning

Det vi kaller Solbergbekken var et større bekkesystem mellom Øverlandselva og Sandvikselva, med utløp i Sandvikselva gjennom Skytterdalen. En østlig del kom fra Avløs og jordene der Løkeberg skole ligger i dag. En annen gren kom fra Våller.

Hvor synlig bekken en gang har vært i den østlige grenen, er usikkert. Den nedre delen av området heter Nordenga og Vallermyra, og de flate jordene har nok vært ganske våte, kanskje myrlendte. I dag kan

vi registrere ifølge gamle kart at en rekke grøfter var anlagt før 1920-årene. Jordene er blitt fine kornåkrer. Solberg ble bosatt allerede i eldre jernalder og er altså en av de meget gamle gårdene i Bærum. Jordene har antagelig tidlig vært grøftet og dyrket opp. Alderen på grøftingen vet vi ikke, men omleggingen til moderne drenering med rør må ha skjedd ut på 1900-tallet. Det er nå vanskelig å se spor etter noen bekk på de flate jordene. Solbergbekken ble lagt i rør helt ned til Sandvikselva.

Den nordlige grenen starter i den vestlige delen av åsen nord for Vallerveien og jordet nedenfor Dæliv-eien. I skogen og nesten ned til rundkjøringen Vallerveien-Nesveien kan man ennå se bekken flere steder. Like vest for rundkjøringen har antagelig Valler kalkovn stått. I 1924 hadde bekken videre to løp, et vestover til Valler T-banestasjon og Bærumsveien, og et rett ned mot T-banelinjen. Det er mulig at løpet vestover ikke var naturlig, men anlagt av praktiske grunner. Det vestre tilløpet samlet opp tilsig fra områdene mot Øvre og Nedre Gjettum. Det gikk via rundkjøringen Bærumsveien-Vallerveien tilbake til T-banen hvor det møtte det andre bekkeløpet.

Etter gjenforeningen av de to små tilløpene rant bekken omlag 300 meter østover mot Durud omtrent der T-banen nå går. Derfra svingte den rett ned mot de store jordene og krysset Bærumsveien, omtrent ved undergangen til C. F. Henriksens vei. Bekken rant over jordet noe vest for Løkkeberg skole, og tok opp tilløpet fra øst.

I den bratte åsen ned mot Solbergjordet har det vært anlagt flere hoppbakker. Den store skibakken ble anlagt allerede i 1888, og var den første bakken der det ble arrangert verdensmesterskap i hopp. Tilløpet starter høyt oppe i Solbergåsen. Solbergbakken var den mest kjente skibakken i Bærum før Skuibakken ble anlagt. Den ble senere utstyrt med plast, slik at man kan overvære skihopp midt i sommervarmen. Solberg er ellers godt kjent for pleiehjemmet for epilektikere som ble etablert i 1911, og i dag heter Statens senter for epilepsi. Vest for hoppbakken startet *Vallerbekken*, som rant parallelt til Solbergbekken ned til Sandvikselva øst for Hagelund, bare vel 100 meter lenger nord. Også den er lagt i rør.

Først der hvor Solbergbekken nærmet seg Solbergveien, kan vi tydelig se at det har vært et bekkedar. Like ved går en vei som ganske enkelt heter Solbergbekken. Bekken krysset under Solbergveien mellom Krabberud og Lillehagen. Småbruket Krabberud lå der Krabberudlia nå går. Det ble fradelte Solberg i 1860. Videre ned Skytterdalen var Solbergbekken en brusende bekk med enkelte stillere partier. Det var fisk i bekken, bekkørret som ikke ble særlig stor, men den ble fisket og stekt. Det går en kraftlinje i dalen, men inntil 2016 ingen gjennomgående sti. På sydsiden reiser Løkkeåsen seg bratt opp og på nordsiden den mindre bratte Skytteråsen. Disse åsene er en del av de karakteristiske foldingene som oppsto for flere hundre millioner år siden. Foldesystemet er tydelig i store deler av nedre Bærum og øyene utenfor. Det gjenspeiles også i bunnformasjonene i indre Oslofjord.

Skytterdalen har en V-dalform. Sedimentene i dalen har antagelig for en stor del blitt skyllet ut under og etter landhevningen, og sedimentmassene har vært et bidrag til terrenget som Sandvikselva løpet ut gjennom. Navnet på dalen kommer av at her lå Bærum Skytterlags skytebane og skytterhus.

Bortsett fra det aller øverste tilløpet var hele Solbergbekkssystemet lukket frem til 2016. Hovedledningen fulgte der bekken gikk. Alt bekkedannet pluss spillvannsavløp fra bebyggelse og virksomheter ble ført til tunnelen til VEAS. Påslippet er i Skytterdalen vel 400 meter før Sandvikselva. Da VEAS-tunnelen ble anlagt, var dette påslippet et av stedene hvor steinmassene ble tatt ut. Dalen ble brukt til et stort mellomlager av sand og grus, som nå forlengst er borte.

I dag er det store jorder med korndyrking på strekningen fra Haslum til Vallerveien. De skal ifølge planene forbli åkre. Riktignok ble Løkkeberg skole bygget der, men vi må tro at det er det siste inngrepet. Kort etter krigen, da veksten i Bærum og hele Osloområdet tok til for alvor, ble disse jordene reservert for en 6-felts motorvei, som skulle bli en del av en Ytre Ringvei, utenfor Store ringvei. Den planen er nå forlengst skrinlagt.

På begynnelsen av 2000-tallet gikk Bærum kommune inn for å skille overflatevann fra kloakk i Solbergdalen. I tillegg til at prosjektet var nødvendig fordi ledningsnettets var modent for rehabilitering, var det viktig ikke å sende overflatevannet til VEAS. Renseanlegget skiller ikke mellom kloakk og overflatevann, regningen som kommune må betale avhenger av vannmengden og ikke av vannkvaliteten. Et forslag gikk ut på å føre overflatevannet i tunnel gjennom Løkkeåsen ut i Engervann. Et annet var å la kloakken gå i eget rør til VEAS-tunnelen, og åpne Solbergbekken. Dette prosjektet ble fullført høsten 2016. Da ble det også anlagt en gang- og sykkelvei langs bekkedaret fra Skytterdalen og opp til Haslumjordene. Fra Bærumsveien til Haslumjordene ble bekken lagt i rør som ligger i dagen. Herfra føres overflatevannet i rør under jordene, og slippes ut i den nyåpnede Solbergbekken. Det blir formodentlig satt ut ørret i Solbergbekken. Noe fisk blir værende igjen i elva, og noe kan slippe seg ut gjennom kulverten fra bunnen av Skytterdalen og ut i Sandvikselva. Det er viktig å følge med på hvor lang tid det tar før stedegen vegetasjon og dyreliv finner seg til rette i Solbergdalen. Allerede få uker etter gjenåpning ble det observert vintererle.